17/10/2020

“Είχα αφοσιωθεί τόσο πολύ στην ευχή που δεν έβλεπα τον δρόμο!”

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

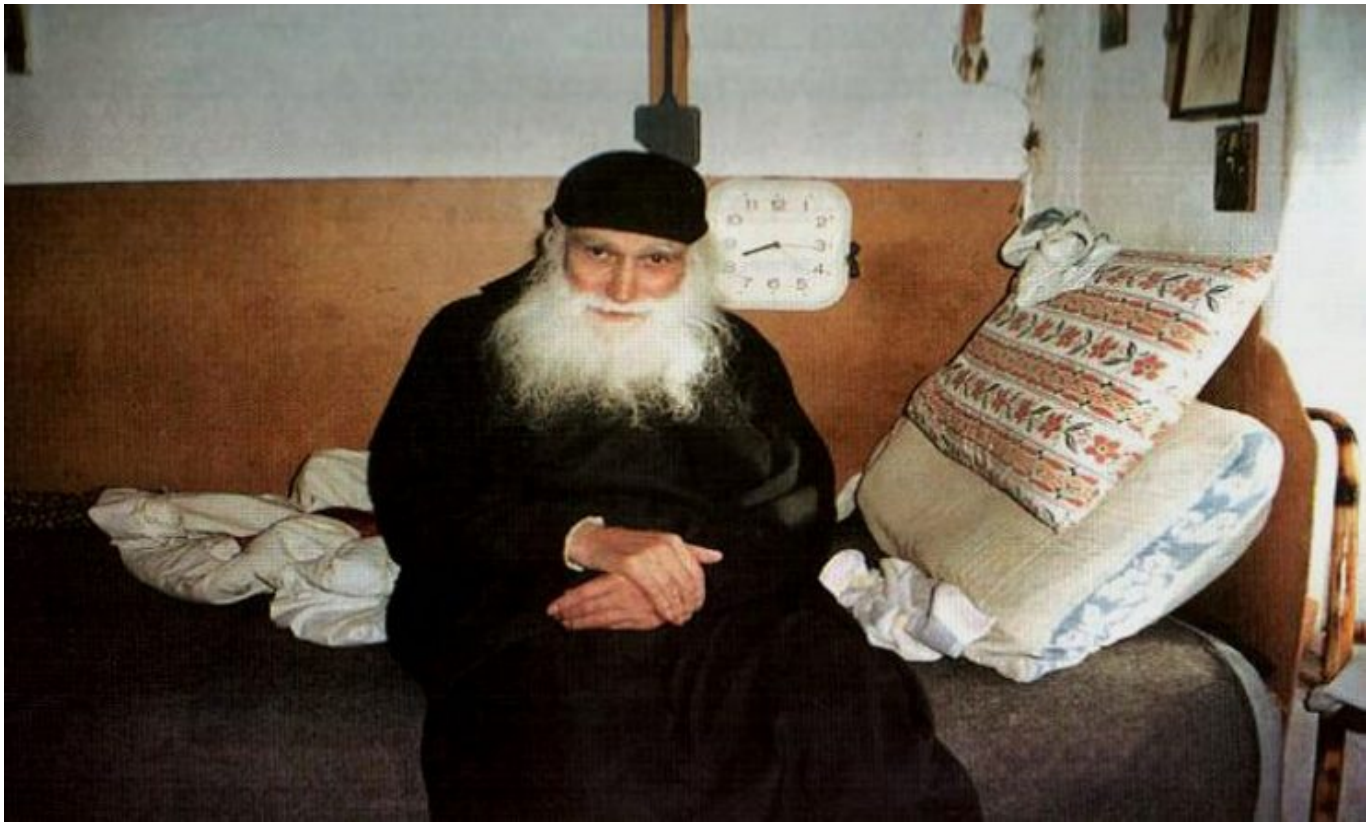

...Εμείς ήμαστε ραφτάδες στον Άγιο Παύλο, κι εγώ ως αρχάριος δεν είχα γνωρίσει ακόμη τον γερο-Ιωσήφ.

Φεύγοντας από το σπίτι πήρα το κομποσχοίνι να πάω στον Άγιο Παύλο. Κατουνάκια – Άγιος Παύλος είναι δυόμιση ώρες. Πέρασα τη Μικρή Αγία Άννα, πέρασα την Αγία Άννα, κατηφορίζω λοιπόν για τη Νέα Σκήτη. Όταν έφτασα κοντά στον μύλο, εκεί από πάνω από τον Ευαγγελισμό, ξύπνησα! Βρε, λέω, πότε έφτασα εδώ πέρα; Είχα αφοσιωθεί τόσο πολύ στην ευχή που δεν έβλεπα τον δρόμο!

Θα κάνεις εργόχειρο, κάνεις ένα διακόνημα, μην αφήνεις την ευχούλα, γιατί και η ευχή σε θεοποιεί. **Το πρώτο-πρώτο, πατέρες, που θα αισθανθείτε, θα είναι η χαρά! Το πρώτο στάδιο, το πρώτο σημείο, το οποίο θα αισθανθείτε λέγοντας την ευχή, είναι η χαρά.**

Και η χαρά δεν είναι τίποτες άλλο, ένα πετραδάκι στην ακροθαλασσιά, είναι το

πράγμα ότι μέσα αρχίζεις και φωτίζεσαι! Γι’ αυτό λέγε την ευχούλα, λέγε την ευχούλα, λέγε την ευχούλα και αυτό θα σε φέρει σε άλλη κατάσταση πολύ καλύτερη, την οποία όσο και να σκεφθείς, δεν μπορείς να σκεφθείς.

Ο μαθητής του δημοτικού σχολείου δεν μπορεί να καταλάβει τα του γυμνασίου, ούτε του γυμνασίου του πανεπιστημίου. **Αλλά όταν η Χάρις θέλει να έρθει μέσα σου, θα το καταλάβεις ότι είσαι τώρα μαθητής του γυμνασίου, είσαι μαθητής του πανεπιστημίου, ο ίδιος θα το καταλάβεις.**

Γέροντας Εφραίμ Κατουνακιώτης,
Έκδοση Ι. Ησυχαστηρίου «Άγιος Εφραίμ» Κατουνάκια Αγίου Όρους, Α’ έκδοση 2000

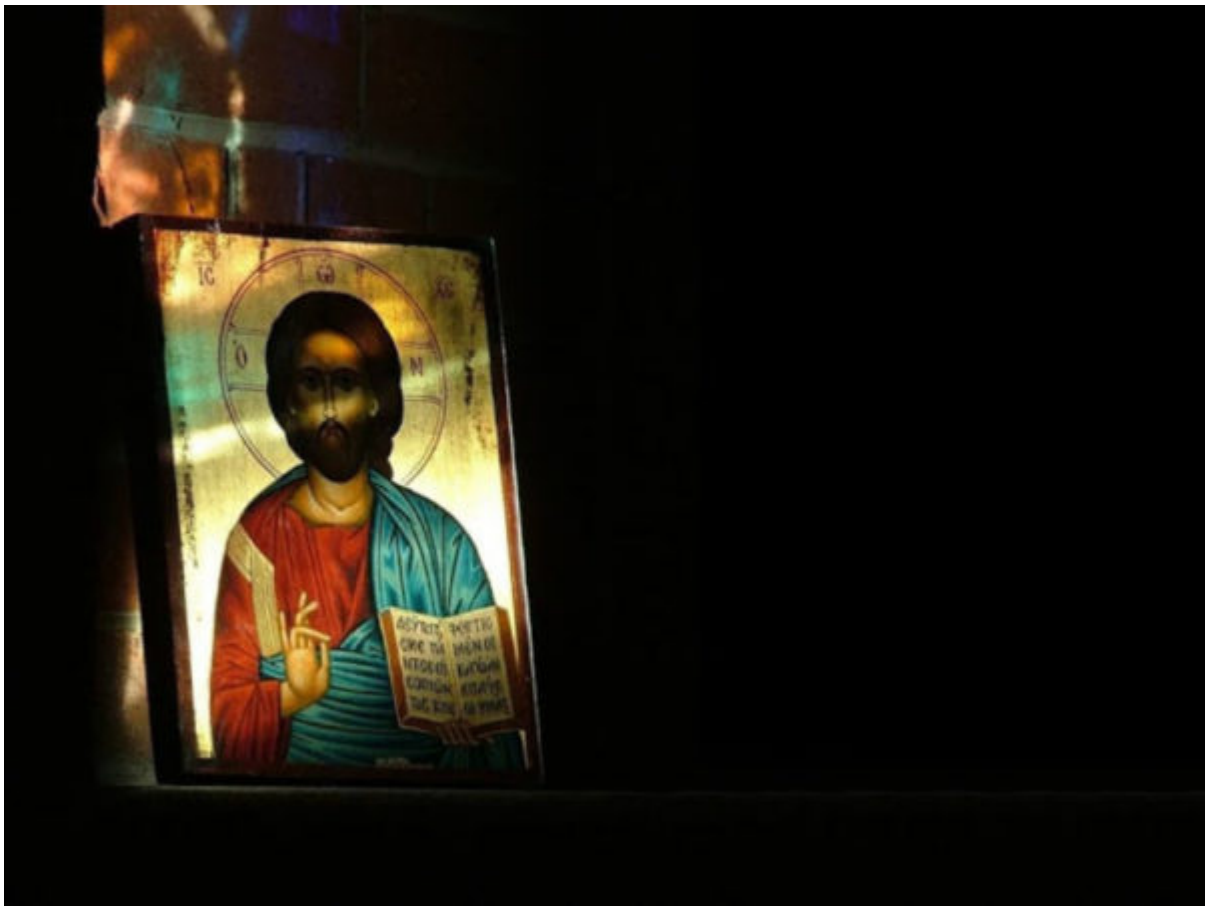

πηγή: inpantanassis.blogspot.gr